

La catalanització de la nostra Universitat

El factor llengua en el fet biològic català

per

JOSEP GOI.

III

La catalanització de la nostra Universitat

DONANT, després de tot quant havem dit, per definitivament establertes i fonamentades les raons de la catalanització absoluta de la nostra Universitat, els problemes i dificultats que al marge de la mateixa poden suscitar-se, ultra d'ésser d'orde absolutament secundari, comparats amb la magnitud de l'afer central, ens atrevim a afirmar que, com més detingudament i serenament hom e's analitza, més es percata de la seva escassa transcendència.

Parlem dels principals.

Professorat.—En tant que la seva funció és docent, es deu a l'estament escolar i al poble, a la cultura i a la llengua nacional d'aquest estament; en aquesta llengua haurien d'ésser professades totes les disciplines, i la recruta de professors hauria de fer-se imposant la condició de posseir el català, com a norma general. Mereixements extraordinaris podrien justificar la dispensa excepcional d'aquella norma, de la qual, no cal dir-ho, estarien exempts els professors forasters (i els estrangers) que donessin cursos extraordinaris.

El que no és sinó l'aplicació del que podríem anomenar règim universitari mundial, podrà semblar a molts de nosaltres, habituats com estem a una oprobiosa proscripció idiomàtica, una pretensió extraordinària; altrament, cal pensar que aquest règim ens convé a nosaltres més que a ningú, per tal d'aixecar el verb nostre de la seva postergació i assegurar-lo, després, en les noves posicions.

L'actual professorat no cata'la fóra, simplement, invitat a adoptar, per a la càtedra, la nostra llen-

gua. Diguem, de passada, que creiem que són nombrosos els professors oriunds d'altres terres que, vivint d'anys a Barcelona, parlen el català.

Escolars no catalans.—*Primer:* El seu contingent és, relativament, poc nombrós. - *Segon:* Resta, sobretot, molt reduït, si se n'exclouen, com és de justícia, els forts nuclis de valencians i balears, catalans de fet. - *Tercer:* Els no catalans que d'alguns anys conviuen amb nosaltres, entenen la nostra llengua i fins la parlen, cosa explicable, donat que el medi els és propici. - *Quart:* El domini del català no és més general i perfect entre els naturals d'altres terres, degut a la consideració humiliant en què els d'allà, per un explicable sentiment de superioritat, i els d'ací, per un menys disculpable servilisme, tenim el nostre idioma. La consuetud de parlar als castellans amb la llengua llur, fins en els casos nombrosíssims d'entendre aquells perfectament la nostra, i que pretén escusar-se en una manifestació de cortesia, quan, en el fons, obeeix a un rebaixament del sentiment patriòtic, fomenta, entre els naturals d'altres terres, la desconsideració per la nostra llengua, i contribueix poderosíssimament a perpetuar-ne i generalitzar-ne el desconeixement. Però l'autonomia de Catalunya, portant la revaloració de les nostres coses, jerarquitzarà la nostra llengua i n'estimularà l'estudi i l'ús, entre els residents no catalans, contribuint, d'aquesta faísó, a simplificar el problema del bilingüisme. - *Cinquè:* Molts dels escolars no catalans són fills de funcionaris públics; implantat el règim autòmic, cal esperar que els funcionaris de la Generalitat i de totes les nostres corporacions públiques i oficials posseiran (i, per tant, també llurs fills) l'idioma nostre. L'Estat, en el nou ordre de